

N:o 44.

Af herr **O. Olsson** i See, *angående taxeringen af fast egendom.*

I vår tid arbetas mycket på den själfägande jordbrukareklassens bestånd, och det med rätta; ty intet är måhända så mäktigt att hos vårt folk bevara och uppväcka kärlek till fosterlandet som det, att man har ett eget hem och en egen torfva; på intet annat sätt tillgodogöres heller hvarje odlingsbar bit mellan våra skogar och berg så väl som af den mindre jordbrukaren.

Under sistförflutna åren hafva rörelser kommit i verksamhet för bildande af egna hem åt dem, som vilja och böra komma i åtnjutande däraf, hvilket nog har sin goda betydelse för en lugn och sund samhällsutveckling.

Emigrationen, hvilken tager från vårt land så mycket af dess bästa arbetskrafter och måhända de mest energiska viljor att slå sig fram samt förbättra sin ställning, torde nog till en del bero därpå, att i »det fjärran landet i väster» jord upplåtes af staten på fördelaktiga villkor. Många af dessa kunde möjligen stanna i sitt fädernesland, om något tillmötesgående här från statens sida vore att emotse för dem, som vilja förskaffa sig ett eget mindre jordbruk afvensom hjälp till bevarande däraf åt dem, som redan äga sådana. Men då förskaffandet däraf måste ofta ske genom skuldsättning vid direkt köp eller vid öfvertagande däraf från föräldrar, då syskon skola »lösas ut» — skuldsättningar, hvilka ofta trycka så, att mången ser sig nödsakad att sälja sin delvis fädernearfda eller med möda till en del förvärfvade gård och ser sig lättare finna utkomst för sig och de sina såsom en arbetare på industriens område vid ett bruk eller i en stad, hvilket rätt ofta förekommer.

Den hjälp härutinnan från statens sida, som lämpligen kunde ifrågakomma, vore en lättnad i de tryckande och alltjämt växande skatterna

för dem, som vore mest i behof af en sådan hjälp, nämligen de mindre jordbrukarne och fastighetsägare.

En oegentlighet är det särskildt som gör sig gällande de olika jordbruksägare emellan, den ene t. ex. äger utan skuld en jordbruksfastighet, taxerad till, låt oss säga, 10,000 kronor, och beräknas den lämna en inkomst af 600 kronor, för hvilken inkomst han taxeras, en hans granne äger en liknande fastighet med samma taxeringsvärde, men han är skyldig på sin egendom 5,000 kronor, hvarå han får i ränta betala efter 5 procent 250 kronor, hvadan hans inkomst faktiskt ej är mer än 350 kronor, men får dock erlägga skatt efter 600 kronor beräknadt.

Samma förhållande gör sig ock gällande med så kallad annan fastighet.

Enligt gällande bevillningsförordning § 10 mom. 4 får afdrag göras för ränta å lånt rörelsekapital, vid inkomstberäkningen af rörelse eller yrke, men hvad fastighetsägare beträffar, förefinnes ej motsvarande rättighet — en rättighet, hvilken dock borde finnas till, och bestämmelse om sådant afdrag införas i bevillningsförordningen för att likställighet mellan industri och jordbruksnäring måtte finnas samt för stor öfvergång från det senare och till det förra i någon mån kunde förekommas. På grund af hvad jag sålunda anfört, hemställes vördsamt,

att Riksdagen måtte besluta i bevillningsförordningen införa bestämmelse om att vid taxeringen af fastighet afdrag för ränta å skuld, som hvilar å den samma, får äga rum.

Stockholm den 26 januari 1904.

Ol. Olsson i See.
